

Κυριακή 18η Μαΐου 2025

Κυριακή τῆς Σαμαρείτιδος.

(Ἰωάν. 4, 5 – 42).

«ὅς δ' ἂν πίνη ἐκ τοῦ ὕδατος οὐ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα» (Ἰωάν. 4. 14).

Μέ τό φῶς τῆς Ἀνάστασης στήν καρδιά συμπορευόμαστε μέ τόν Χριστό σήμερα σέ μία διαδρομή πρὸς χώρα ἐχθρική. Τόν ἀκολουθοῦμε στήν πορεία Του πρὸς τή Σαμάρεια. Ἐκεῖ ὅπου πρόκειται νά μιλήσει σέ μία γυναίκα διψασμένη γιά τήν ἀλήθεια. Οἱ Σαμαρεῖτες ἔχασαν τήν πίστη στόν ἀληθινό Θεό, ἀφοῦ μαζί μέ τόν Θεό λάτρευαν καί τά εἰδωλα. Αὐτό τούς ἔκανε ἐχθρούς τῶν Ἰουδαίων. Οἱ Σαμαρεῖτες προχώρησαν σέ μία μείξη ἀλήθειας καί ψεύδους, πού στέγνωσε τίς ψυχές τους ἀπό τή θεϊκή χάρη. Ἡ Σαμαρείτιδα ἐκπροσωπεῖ τόν διψασμένο ἄνθρωπο γιά ἀληθινή θεογνωσία, γιά ἀληθινή εὐλάβεια, γιά ἀληθινή πορεία σωτηρίας. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού φάχγεται πνευματικά. Ἄρνείται νά βουλευτεῖ στό ψέ-

μα. Διψάει έσωτερικά για κάτι πού τό άγνοεΐ μέν, αλλά δέν ξέρει πώς νά τό βρεΐ.

Έτσι γίνεται ή μεγάλη συνάντηση του Θεου μέ τον διψασμένο για Θεό άνθρωπο. Ο Χριστός, μέ πρόφαση τή σωματική δίψα, άνοίγει τήν προοπτική για τήν ικανοποίηση τής πνευματικής δίψας. Η συνομιλήτρια του Ίησου ζητάει τό νερό πού θά γεμίσει όλη τήν ύπαρξή της, τό νερό πού θά γεμίσει τήν ψυχή της. Ο Κύριος τής άπαντάει ότι έχει αυτό τό νερό και μάλιστα τής υπογραμμίζει ότι: «ός δ' άν πΐη εκ του ύδατος οϋ έγω δώσω αυτω, ου μή διψήση εις τον αιωνα»!

Ποιό εΐναι λοιπόν αυτό τό πολύτιμο και «ζωντανό» νερό πού ξεδιψάει κάθε μορφή δίψας στον ταλαιπωρημένο άνθρωπο όλων των εποχών; Πρωτον, εΐναι τό νερό τής θεογνωσίας. Δεύτερον, εΐναι τό νερό τής μετάνοιας. Τρίτον, εΐναι τό νερό τής λογικής λατρείας.

Πρωτον, τό νερό πού γεμίζει ύπαρξιακά τον άνθρωπο δέν εΐναι ένα υλικό στοιχείο. Εΐναι ένα πρόσωπο. Εΐναι τό πρόσωπο του Θεάνθρωπου

Αυτρωτῆ. Ἐκεῖνος πού ἀναπτύσσει μία γνωριμία μέ τόν Ἰησοῦ ξεδιψάει ἐσωτερικά ἀπό κάθε δίψα πού τόν βασανίζει. Ὅπως τό νερό σκορπίζεται σ' ὀλόκληρο τό σῶμα, ἔτσι καί ἡ κοινωνία μέ τόν Χριστό, εἰδικά ἡ μετάληψη τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Ἰησοῦ, σκορπίζει τόν Χριστό σ' ὀλόκληρη τήν ὑπαρξη τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ πιστός, μέσ' ἀπό τή σχέση του μέ τόν Κύριο, γεμίζει ἀπό Θεό. Μέσα ἀπό τήν κοινωνία μέ τόν ἀγαπημένο Ἰησοῦ καί ἀπό τήν ἔνωση μαζί Του γίνεται χριστοειδής καί θεοειδής. Γίνεται δοχεῖο τοῦ Θεοῦ καί ἀπαύγασμα τῆς θεϊκῆς παρουσίας. Ὁ πεπερασμένος καί χωμάτινος ἀνθρώπος γίνεται οὐράνιος καί δοξασμένος περισσότερο ἀκόμη καί ἀπό τίς ἀγγελικές δυνάμεις. Ὁ χαμερπῆς καί ἐγκλωβισμένος στή ματαιότητα αὐτοῦ τοῦ κόσμου γίνεται οὐρανοδρόμος, ὑψιπέτης ἀετός, νοητός ἥλιος, ἀποτύπωμα τοῦ ἀέναου Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης, πού σκορπίζει τό φῶς τῆς ἀλήθειας καί σέ ὅσους τήν ἔχασαν στήν κατηφόρα τῆς ἁμαρτίας. Ἡ γνωριμία τοῦ πιστοῦ μέ τόν Χριστό εἶναι ἡ θεογνωσία πού ἔχει ἀρχή, ἀλλά δέν ἔχει τέλος. Ὁ γνωριμος τοῦ Θεοῦ καί γνώστης τοῦ Θεοῦ ἀπλώνει τό

ποτάμι τῆς γνώσης αὐτῆς σέ ὅποιον θέλει νά ἀποδεχθεῖ τή θείκη παρουσία καί νά γευθεῖ τό ξεδίφασμα ἀπό τήν παρουσία αὐτή στή ζωή του. Ὅποιος πίνει ἀπό τό νερό πού ὀνομάζεται Χριστός, καλύπτει ὅλα τά ὑπαρξιακά του κενά. Γεμίζει ἀπό δροσιά καί φρεσκάδα, ἀπό χαρά καί ἐλπίδα, ἀπό παρηγοριά καί ἀνακούφιση σέ κάθε ἀναποδιά καί δυσκολία τῆς ζωῆς.

Δεύτερον, ὅταν σήμερα ὁ Χριστός λέει στή Σαμαρείτιδα: «ὅς δ' ἄν πῖη ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγώ δώσω αὐτῷ, οὐ μή διψήσῃ εἰς τόν αἰῶνα», ἐννοεῖ τό δροσερό νερό τῆς μετάνοιας. Ἡ ἁμαρτία φλογίζει καί σιγοκαίει τήν ἀνθρώπινη ὑπαρξη ἐσωτερικά καί ἐξωτερικά. Ἐσωτερικά μέ τίς ἐπιθυμίες καί τίς τύψεις, ἐξωτερικά μέ τίς πτώσεις καί τίς ἐπιπτώσεις. Κάθε παρακοή στόν Θεό εἶναι ἓνα τραῦμα. Κάθε ἐπιδίωξη τῆς ἡδονῆς φέρνει καί τήν πικρή γεύση τῆς ὀδύνης. Ἡ ψυχή πυρακτώνεται ἀπό τή φιλαυτία, τή φιληδονία καί τή φιλοχρηματία ἀνελέητα, ὅταν μάλιστα ζεῖ μακριά ἀπό τόν Χριστό. Περιφέρεται στήν ἔρημο τῶν παθῶν, τῶν λαθῶν, τῶν πτώσεων, τῶν πειρασμῶν χωρίς μία δροσερή ὄαση ἀναψυχῆς. Μο-

ναξιά, αγωνία, ανασφάλεια, θλίψη, πίκρα και άγχος είναι αυτά που γεύεται στην καθημερινότητά της. Διψάει για αυθεντικότητα, για ειλικρίνεια, για αγάπη, για φιλία, για καθαρότητα, για μιά άγνή αγκαλιά, για ένα αληθινό χαμόγελο. Διψάει για ένα βλέμμα χωρίς ύπονοούμενα, χωρίς επικριτικότητα, χωρίς κακόβουλη περιέργεια. Αυτή ή δίψα, όμως, δέν μπορεί νά ικανοποιηθεί όσο είναι ισχυρά τά δεσμά τής άμαρτίας. Όσο ή άμαρτία κυβερνάει τόν νοῦ και τήν καρδιά, ή ψυχή παραμένει διψασμένη και ταλαίπωρη. Όταν άντλήσει από τό πηγάδι τής θεϊκῆς αγάπης τό γάργαρο νερό τής συγχώρεσης, τότε λυτρώνεται από τή βασανιστική δίψα. Σάν άλλη Σαμαρείτιδα ή ψυχή προσέρχεται στό φρέαρ τής θείας φιλανθρωπίας. Άφήνει τά λάθη της νά αποκαλυφθοῦν. Δέν τά δικαιολογεῖ. Δέν τά μακιγιάρει. Δέν τά λησμονεῖ. Μέ μετάνοια τά παραδέχεται. Μέ ειλικρίνεια τά άπαρνιέται. Μέ δυναμισμό άντιστέκεται στην επανάληψή τους. Τότε ή μετάνοια γίνεται γάργαρο νερό που ξεδιψάει τόν άνθρωπο. Η μετάνοια γίνεται τρόπος ζωῆς. Μιᾶς ζωῆς που ποθεῖ τόν Χριστό. Ο πόθος του Χριστου προφυλάσσει από

τά λάθη. Αὐτός ὁ πόθος δροσίζει καί ἀνανεώνει τόν κουρασμένο καί εὐτελισμένο ἄνθρωπο τῆς κάθε ἐποχῆς.

Τρίτον, ὁ Κύριος λέγει σήμερα στή Σαμαρείτιδα: «ὅς δ' ἂν πίη ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τόν αἰῶνα», ἐννοώντας τή λογική λατρεία πρὸς τόν ἀληθινό Θεό. Ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ ξεδιψάει τόν ἄνθρωπο ἀληθινά, διότι τοῦ διοχετεύει τό γάργαρο νερό τῆς θείας χάρης καί τῆς θείας παρουσίας. Ὁ πιστός πού λατρεύει τόν Θεό συνομιλεῖ μαζί Του ἀδιάκοπα καί ἀκούραστα. Οἱ ἀκολουθίες καί τά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας γίνονται ἡ βρώση καί ἡ πόση τοῦ ἀνθρώπου. Σάν τό ἐλάφι πού τρέχει στίς πηγές τῶν ὑδάτων, γιά νά σβήσῃ τή δίψα του στά κρυστάλλινα νερά τους, ἔτσι καί ὁ πιστός τρέχει στήν πηγὴ τῆς θείας λατρείας, γιά νά χορτάσῃ ἀπὸ τὴν ἀδολεσχία μέ τόν Κύριο. Ὅπως ὁ ἐρωτευμένος δέν ἔχει μεγαλύτερη ἀπόλαυση ἀπὸ τὴν ἐπαφὴ μέ τὴν ἐρωμένη του, ἔτσι καί ἡ ψυχὴ δέν ἔχει μεγαλύτερο πόθο καί πιό δυνατὴ ἱκανοποίηση ἀπὸ τὴ συνέυρεση μέ τόν Νυμφίο Χριστό. Ἡ λατρεία ἔχει μία ροὴ δυναμικὴ καί χαρούμενη, πού γεμίζει ὅλες τίς

πλευρές τῆς ψυχῆς. Ὅλος ὁ ἄνθρωπος βουτάει μέσα στή θεία λατρεία καί ἀπορροφάει τίς ἀμέτρητες εὐλογίες ἀπ' αὐτή, πού στή συνέχεια τίς μοιράζεται μέ τούς ἄλλους ἀνθρώπους, ὅπως ἔκανε σήμερα ἡ Φωτεινή μέ τούς συμπατριῶτες της. Ἡ κοινωνία μέ τόν Θεό μέσα ἀπό τή λατρεία Του δέν εἶναι ἠθική καί συμβολική. Εἶναι ὄντολογική, ἀναπλαστική, θεραπευτική, πρόγευση τῆς δόξας τοῦ μέλλοντα αἰώνα.

Ἀκοῦμε σήμερα τόν Χριστό νά λέει: «ὅς δ' ἄν πίη ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγώ δώσω αὐτῷ, οὐ μή διψήσῃ εἰς τόν αἰῶνα». Τό νερό πού μᾶς δίνει ὁ Χριστός εἶναι τό νερό τῆς θεογνωσίας, τό νερό τῆς μετανοίας, τό νερό τῆς θείας λατρείας. Ἄς ἀπλώνουμε τούς ἀμφορεῖς τῆς ὑπαρξῆς μας γιά νά ἀντλοῦμε ἀπό τό νερό πού μᾶς χαρίζει ὁ Ἰησοῦς. Τά ὕδατα τοῦ θείου ἐλέους εἶναι ἀνεξάντλητα. Ἄς ξεδιψᾶμε ἀπό τήν ἄρδευσή τους, γιά νά περνᾶμε χαρούμενα σ' αὐτή τή ζωή καί νά δοξασθοῦμε δίκαια καί ἀμετάκλητα στήν ἐπόμενη. Ἀμήν.